

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci **žalobcu : B. S., s.r.o.**, so sídlom v Ž., P. X., právne zastúpený JUDr. R. K., advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Ž., D. D.X., proti **žalovanému : Krajský stavebný úrad v Žiline**, so sídlom Ul. A. Kmeťa 17, Žilina, **za účasti účastníka: R. I., s.r.o.**, so sídlom M. X., Ž., právne zastúpeného JUDr. K. M. P., advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom v Ž., Na p. X., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2009/01724/KRA zo dňa 9. októbra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/17/2010-251 zo dňa 8. novembra 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/17/2010-251 zo dňa 8. novembra 2011 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 2009/01724/KRA zo dňa 9. októbra 2009 a rozhodnutie Mesta Žilina č. 4862/2009/Bo (D9908) zo dňa 18. júna 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi **trovy konania** pozostávajúce zo sumy zaplatenej titulom **súdnych poplatkov** v sume 132 € a z **trov právneho zastúpenia**

v sume 606,40 € všetko na účet jeho právneho zástupcu do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Účastníkovi R. I., s.r.o. náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozhodnutia len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2009/01724/KRA zo dňa 9. októbra 2009 – **ktorým** ako príslušný odvolací orgán podľa ustanovenia § 4 písm. b/ zákona č. 608/2003 Z.z., ako aj podľa § 118 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov /ďalej v texte len „stavebný zákon“/ **rozhodujúc o odvolaní žalobcu** podľa § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov /ďalej len „správny poriadok“/ **potvrdil prvostupňové rozhodnutie Mesta Žilina č. 4862/2009/Bo (D9908) z 18.júna 2009, ktorým rozhodlo o umiestnení stavby** „Polyfunkčný bytový dom s názvom R. Č., vodovodná, kanalizačná, plynovodná a NN prípojka“ na pozemkoch parc. ..Č...Č...Č. a X.X., katastrálne územie Ž. tak, ako je zakreslené v situačnom výkrese, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť tohto rozhodnutia.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že námietky žalobcu uvedené žalobe sú nedôvodné.

K námietke žalobcu, že **prvostupňové rozhodnutie nie je podpísané oprávnenou osobou**, keď za primátora Mesta Žiliny I.I.I. bolo rozhodnutie podpísané zástupcom primátora M.M., skonštatoval, že uvedené oprávnenie zástupcu primátora vyplynulo z poverenia primátora Mesta Žilina zo dňa 1. januára 2007 udeleného M.M. v zmysle uznesenia Mestského zastupiteľstva v Žiline č. 3/2007. Uviedol, že z uvedeného poverenia nevyplýva, že by zástupca primátora nebol oprávnený zastupovať primátora mesta v prípadoch, ktoré sa týkajú preneseného výkonu štátnej správy, teda napr. v stavebnom konaní, ale naopak

poverenie výslovne stanovuje, že zastúpenie sa vzťahuje aj na konanie v administratívno-právnych vzťahoch, ktorým je i správne konanie podľa stavebného zákona. Prvostupňový súd zdôraznil, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by osoba poverená alebo splnomocnená primátorom mesta na jeho zastupovanie v neprítomnosti nebola kompetentná zastupovať primátora mesta v právnych vzťahoch pri prenesenom výkone štátnej správy. Ak teda bolo prvostupňové rozhodnutie podpísané osobou, ktorá bola poverená na zastupovanie primátora počas jeho neprítomnosti, toto rozhodnutie bolo podpísané oprávnenou osobou v zmysle § 47 ods. 5 správneho poriadku.

Čo sa týka ďalšej námietky žalobcu, že *napadnuté rozhodnutie, vrátane prvostupňového rozhodnutia, bolo vydané v rozpore s územno-plánovacou dokumentáciou MPR Žilina*, prvostupňový súd uviedol, že samotný žalobca neuviedol konkrétne znenie tej záväznej časti územného plánu mestskej pamiatkovej rezervácie (ďalej len „MPR“) či iného záväzného územno-plánovacieho dokumentu, s ktorým by rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo v nesúlade. Zdôraznil, že žalobca len konštatoval rozpor s územným plánom MPR odvolávajúc sa na vyjadrenie Mestského úradu v Žiline z 26. októbra 2009, resp. odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia na str. 7, t.j. rozpor konštatoval len vo všeobecnej rovine, avšak nešpecifikoval rozpor konkrétneho ustanovenia záväznej územno-plánovacej dokumentácie MPR s napadnutým rozhodnutím. Súd preto z vlastnej iniciatívy zaobstaral všetky potrebné podklady na posúdenie, či napadnuté rozhodnutie je v rozpore s takouto dokumentáciou. Poukázal na to, že medzi účastníkmi nebola spornou skutočnosť, že zástavba na ulici P. sa nachádza v MPR, čo je zrejmé zo Všeobecného záväzného nariadenia (VZN) Mesta Žilina č. 3/1992 o MPR Mesta Žilina, ktoré ohraničuje plochu MPR aj ulicou P.. Ust. § 4 bod 1 tohto nariadenia stanovuje *základnú dokumentáciu, podľa ktorej sa riadi výstavba v MPR*. Takouto je :

Územný plán sídelného útvaru Mesta Žiliny – jeho záväzné časti sú vymedzené v nariadení Mesta Žilina č. 3/1994 o záväzných častiach územného plánu sídelného útvaru Žilina spracovaného S. Ž. schváleného uznesením Vlády SSR č. 352/1978 zo dňa 29. novembra 1978 následne dopracovaného v júni 1980.

Ďalšou dokumentáciou je *Územný plán Centrálnej mestskej zóny Žiliny, Územný plán Mestskej pamiatkovej rezervácie Žiliny* (záväzné časti ktorého stanovilo nariadenie o záväzných častiach Územného plánu MPR Žilina č. 8/1994 platné a účinné v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného, vrátane prvostupňového), *Zásady pamiatkovej*

starostlivosti pre MPR Žilina (1988), stavebno-historický prieskum jednotlivých blokov a územno-plánovacia dokumentácia, podľa ktorej sa riadi výstavba v ochrannom pásme MPR.

Prvostupňový súd zdôraznil, že z uvedených podkladov je pre ul. P. v Žiline relevantné VZN o záväzných častiach územného plánu sídelného útvaru Žilina č. 3/1994 a *Zásady pamiatkovej starostlivosti pre MPR Žilina z roku 1988*. Čo sa týka ostatných dokumentov, uviedol, že nebolo preukázané, že by sa týkali ulice P., pričom VZN č. 3/1994 vo svojom znení žiadnym konkrétnym spôsobom neustanovuje spôsob zástavby na ul. P. v Žiline a už vôbec nie spôsobom, ako to uvádza žalobca, t.j. radovou zástavbou od hranice po hranicu jednotlivých pozemkov s tým, že by jednotlivé stavby mali byť spojené bočnými stenami. VZN č. 8/1994 v čl. 6 bod 5 uvádza, že pri návrhu nových objektov (najmä na voľných plochách bez súvislej zástavby, blok K., J., P. ulica) je nutné dbať na to, aby ich celkový výraz akcentoval historickú hodnotu prostredia. Ďalej sú tu stanovené všeobecné zásady architektonického riešenia priestorov ulíc a objektov v MPR, pričom z obsahu tohto VZN taktiež nevyplýva povinnosť riešiť zástavbu na ulici P. spôsobom uvádzaným žalobcom. Zo *Zásad pamiatkovej starostlivosti pre MPR Žilina* vyplýva, že voľné plochy, medzi ktoré patrí aj ulica P., sú riešené ako tzv. rezervné plochy a podmienky zástavby na rezervných plochách sú stanovené v čl. 6.3.4 zásad, podľa ktorého stanovenie podmienok výstavby na rezervných plochách vyplýva z kompozičných vzťahov k pôvodnej zástavbe s dôrazom na historické dominanty, podlažnosti, tvar striech, väzby jednotlivých objektov, gradáciu v uličnom priestore, členenie priečelí, konštrukčného systému, technológie, materiálu, farebnosti atď... Grafická príloha zásad, ako aj popisná časť rezervných plôch uvádza ulicu P. ako rezervnú plochu č. R.R.R.J..., vo vzťahu ku ktorej taktiež zásady nestanovujú povinnosť pri rozhodovaní o umiestnení stavieb zachovávať zastavanie jednotlivých pozemkov od hranice po hranicu pozemku radovou výstavbou s plnými bočnými stenami a vytvorenie blokovej radovej zástavby, ako to uvádza žalobca.

Prvostupňový súd zdôraznil, že základná dokumentácia podľa ktorej sa riadi výstavba MPR Žilina neobsahuje také direktívum, na ktoré sa odvoláva žalobca vo svojej žalobe – konkrétne uzatvorenie bloku zástavby na P. ulici radovou zástavbou s plnými bočnými stenami. Preto ak takéto obmedzenie v platnej územno-plánovacej dokumentácii v čase vydania rozhodnutia žalovaného neexistuje, je potom potrebné vychádzať z individuálneho posúdenia s podmienkou dodržania VZN o záväzných častiach schválenej územno-plánovacej dokumentácie MPR a zákonov (stavebného zákona a osobitných zákonov upravujúcich jednotlivé dotknuté úseky štátnej správy). Skonštatoval, že pred vydaním prvostupňového rozhodnutia boli splnené všetky procesné podmienky na to, aby mohlo byť územné

rozhodnutie vydané, pričom z vyžiadaných záväzných stanovísk ani zo základných dokumentov výstavby v MPR nevyplývalo, že by stavba R. Č. bola umiestnená v rozpore so záväznými časťami ÚP MPR, so stavebným zákonom a osobitnými zákonmi, vo vzťahu ku ktorým boli záväzné stanoviská vydané.

Prvostupňový súd ďalej uviedol, že prvostupňový správny orgán správne postupoval, keď navrhovanú stavbu posudzoval z hľadiska už existujúcej zástavby daného priestoru, pričom predloženou fotodokumentáciou bolo preukázané, že sám žalobca zo strany stavebníka nemá plnú stenu na severnej stene svojho objektu hotela B., má na nej umiestnené okná a dodržal odstup od hranice s parc.č. X.. Teda aj keby stavebník z južnej strany zmenil projektovú dokumentáciu tak, že by realizoval z tejto strany plnú stenu, ako to požaduje žalobca, nemohla by byť v druhej etape hotela B. postavená radová zástavba spojená s bočnými stenami vzhľadom na súčasnú stavbu hotela B.. Účelnejšie je realizovať stavbu na parc. ..Č...Č...Č. a X. tak, že z južnej strany budú realizované okenné otvory bez vzniku radovej zástavby, čo umožní kvalitnejšie využiť svetelnú orientáciu navrhovanej stavby z južnej strany. Tiež konštatoval, že možná realizácia druhej etapy dostavby hotela B. sa bude riešiť v prípadnom samostatnom konaní a taktiež bude prihliadané na už existujúcu zástavbu v tejto oblasti, a to nielen stavbu R. Č., ale i ostatnú zástavbu, a to najmä protihľaté bytové domy na ulici P.. Hotelu B. navrhovaná stavba svetelne neprekáža, lebo z väčšej časti jej tieni naopak tento hotel. Prvostupňový súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že účelnosť navrhovanej zástavby R. Č. aj vo vzťahu k súčasnej zástavbe hotelom B. bola preukázaná.

Pokiaľ prvostupňový správny orgán v odôvodnení uviedol, že podľa výkresu schválenej ÚPN-MPR zástavba na ulici P. a H.H.H. mala byť tvorená radovou zástavbou polyfunkčných domov s podlažnosťou 1+2+1 spojených vnútroblokovou zástavbou so zeleňou a hrebeňom sedlových striech a obe ulice mali vytvárať kompaktný hmotový celok, jednalo sa o návrh zástavby, ktorý nezohľadňoval prípadné sceľovanie alebo rozdeľovanie pozemkov v tejto často lokalite do budúcnosti. Preto, keď prvostupňový orgán v tom istom rozhodnutí uviedol, že v záväzných častiach ÚP-MPR nie sú pre umiestnenie a návrh nových objektov v časti MPR, ktoré sú bez súvislej radovej zástavby, taxatívne dané regulatívy, či už z architektonického riešenia ulíc, ako aj objektov (čl. 6 nariadenia o záväzných častiach ÚP-MPR č. 8/1994), ktoré by obmedzovali stavbu podľa návrhu umiestniť, vrátane jej hmotového riešenia funkčnej náplne, žalobcom tvrdený rozpor podľa názoru prvostupňového súdu neexistoval.

Pokiaľ žalobca uvádzal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového, bolo v rozpore s územným plánom MPR, poukazujúc pritom na vyjadrenie MsÚ ÚHA z 26. októbra 2009, krajský súd konštatoval, že tento dôkaz v čase vydania napadnutého rozhodnutia neexistoval. Preto s poukazom na ust. § 250i O.s.p. na tento dôkaz súd nesmie prihliadnuť. Zároveň poukázal na skutočnosť, že uvedené vyjadrenie nie je záväzným stanoviskom v zmysle stavebného zákona, ale ide o vyjadrenie k architektonickej štúdii hotela B. v druhej etape, pričom súhlas odboru hlavného architekta nie je relevantným záväzným stanoviskom v konaní o umiestnení R. Č. a ani v konaní o umiestnení stavby vo vzťahu k druhej etape výstavby hotela B.. Zdôraznil, že pre rozhodnutie v posudzovanej veci bolo právne významné záväzné stanovisko Krajského pamiatkového úradu (ďalej len „KPÚ“) z 9. marca 2009, ktoré súhlasilo s predloženým projektom stavby a ktoré bolo záväzným stanoviskom pre územné konanie. Podľa názoru súdu, na tom nič nemení, že KPÚ podaním zo 4. septembra 2009 sa vyjadril k odvolaniu žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu tak, že je potrebné prispôbiť vzniknutý stav, aby sa rešpektoval platný územný plán a nebránilo sa vhodnému uzatvoreniu bloku radovej zástavby na P. ulici. Odhliadnuc od toho, že bolo preukázané, že platný územný plán MPR nestanovuje povinnosť uzatvoriť blok R.R.R.J... na P. ulici radovou zástavbou, ako to uvádza KPÚ v tomto podaní, krajský súd poukázal na to, že sa jedná o vyjadrenie k odvolaniu a nie o záväzné stanovisko, ktoré by zmenilo alebo nahradilo pôvodné záväzné stanovisko v zmysle § 140b ods.3 stavebného zákona. Prvostupňový súd poukázal na skutočnosť, že ***správne orgány v posudzovanej veci boli viazané jediným záväzným stanoviskom zo dňa 9. marca 2009, ktoré bolo v tejto veci vydané.*** Zdôraznil, že ani ďalší dôkaz predložený žalobcom – záväzné stanovisko Mesta Žilina č. C-2699/76/05/Buč z 8. marca 2005 – nebol spôsobilý preukázať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, z dôvodu, že uvedené stanovisko bolo vydané v stavebnom konaní odlišnom od prejednávanej veci, a to k stavebnému konaniu pre stavbu terajšieho Hotela B., a to v takom rozsahu, v akom bola stavba i zrealizovaná. Uviedol tiež, že architektonicko-urbanistická štúdia 2. etapy výstavby Hotela B., ktorú ako podmienku uvádza Mesto Žilina, však nebola podkladom pre pôvodné územné rozhodnutie ani stavebné povolenie Hotela B., pričom jej obsah sa bude posudzovať v stavebnom konaní ohľadne novej výstavby Hotela B. aj s prihliadnutím na v tom čase existujúcu zástavbu – či už R. Č. alebo oproti stojace bytové domy a môže sa meniť s tým, že jej obsah nie je pre posudzované konanie záväzný a keďže nebola podkladom pre vydanie akéhokoľvek právoplatného stavebného rozhodnutia, pre toto konanie je právne irelevantná. Na základe uvedených skutočností po preskúmaní napadnutého

rozhodnutia v medziach žaloby, prvostupňový súd dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu vrátane prvostupňového, bol v súlade so zákonom.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. O náhrade trov účastníka konania spoločnosti RBR Invest, s.r.o. krajský súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. tak, že vzhľadom na jeho úspech v konaní mu priznal náhradu trov konania v ním uplatnenej výške v sume 392,73 €.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote **odvolanie žalobca**, a to z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Žalobca uviedol, že ak má byť správne rozhodnutie platné a zákonné, musí byť vydané striktne v zmysle a spôsobom ustanoveným zákonom. V uvedenom prípade síce prvostupňové rozhodnutie obsahuje úradnú pečiatku, meno, priezvisko a funkciu oprávnenej osoby – I.I.I., primátor mesta, avšak podpis zjavne nepatrí p. H. – ten patrí nejakému M.M. zást. pr., ktorý mal konať v zastúpení primátora Mesta Žilina. Ak teda p. primátor Mesta Žilina je v písomnom vyhotovení rozhodnutia uvedený ako oprávnený orgán, je normálne a logické (a zákonné), že tomu musí zodpovedať aj vyhotovený vlastnoručný podpis. Keďže v uvedenom prípade tomu tak nie je (rozhodnutie zjavne podpisovala iná osoba, ako tá, ktorá je v rozhodnutí uvedená), prvostupňové rozhodnutie tak neobsahuje meno, priezvisko a funkciu oprávnenej osoby v zmysle § 47 ods. 5 správneho poriadku. Podpisujúcu osobu nie je možné identifikovať, nikde v rozhodnutí sa neuvádza jej meno, priezvisko ani funkcia, a teda pre žalobcu ako adresáta predmetného rozhodnutia je takéto rozhodnutie zmätočné a nalomujúce jeho hodnovernosť. Napádané rozhodnutie je teda nezákonné, v rozpore s § 47 ods.5 správneho poriadku, nenapĺňajúce náležitosti rozhodnutia a to náležitosť uvedenia mena, priezviska a funkcie podpisujúcej oprávnenej osoby, pretože je podpísané neidentifikovaným M., zást.pr.. Podľa názoru žalobcu, keďže rozhodovanie správnych orgánov v správnom konaní je konaním prísne formálnym, konaním vždy v súlade iba s verejnoprávnymi predpismi správneho práva (a nie súkromnoprávnymi), nemožno sa pri rozhodovaní vo funkcii verejného orgánu nechať zastúpiť inou osobou na konanie za správny orgán. Zdôraznil, že ak zo žiadneho predpisu nevyplýva, že by osoba poverená alebo splnomocnená primátorom mesta na jeho zastupovanie v neprítomnosti nebola kompetentná zastupovať primátora mesta v právnych vzťahoch pri prenesenom výkone štátnej správy,

neznamená to, že zákon takéto konanie umožňuje, nakoľko zákon takéto možnosť dať sa zastúpiť pri prenesenom výkone štátnej správy explicitne neupravuje. Podľa názoru žalobcu nebol zástupca primátora na takéto postupy oprávnený, ak aj v zmysle vnútroorganizačného poriadku samotného mesta (§ 7 ods. 2 Organizačného poriadku Mestského úradu Žilina z 31. októbra 2007) zástupca primátora nie je vôbec oprávnený na konanie vo veciach prenesenej právomoci štátnej správy, ale oprávnený je výlučne na konanie vo veciach samosprávnych. Navyše mal za to, že aj ak by zastúpenie primátora jeho zástupcom v rámci preneseného výkonu štátnej správy bolo možné, musel by ***zástupca za primátora uviesť na písomnom rozhodnutí v zmysle § 47 ods. 5 správneho poriadku svoje vlastné meno, svoje vlastné priezvisko a svoju vlastnú funkciu, k čomu nedošlo a čo je jednoznačne v rozpore s ust. § 47 ods. 5 správneho poriadku***, a preto nemôže byť vydané rozhodnutie zákonné.

Vo vzťahu k samotnému rozhodnutiu žalobca poukázal na to, že rozhodnutie prvostupňového ako aj odvolacieho orgánu je absolútne nekonzistentné s inými rozhodnutiami, nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, ***zjavne bezdôvodné a jednostranne obmedzuje jeho práva na úkor práv spoločnosti R. I., s.r.o.*** Uviedol, že konajúci súd pochybil, keď nezohľadnil žalobcom namietané skutočnosti uvedené v žalobe, upozorňujúce na zjavnú disproporciu pri nazeraní na záujmy jednotlivých subjektov zo strany správneho orgánu – zatiaľ čo žalobca bol ubezpečovaný zo strany správneho orgánu o umožnení výstavby 2. etapy Hotela B. za podmienky zabezpečenia jednotného bloku výstavby so stavbou na pozemkoch parc. ..Č...Č...Č. a X. (vyjadrenie Mestského úradu Žilina, Odbor hlavného architekta, č. 29012/179/09/Kj z 26. októbra 2009 a záväzné stanovisko Mesta Žilina č. C- 2699/76/05/Buč. z 8. marca 2005), spoločnosť R. I., s.r.o. túto podmienku vo vzťahu k hotelu B. – 2 etapa, t.j. ku stavbe na pozemku parc. č. X. nemusí spĺňať. Za situácie, kedy žalobca má záujem stavať 2. etapu svojho hotela po hranicu pozemkov, rovnako má tento záujem i spol. R. I., s.r.o. (a práva oboch by mali byť rovnako rešpektované), umožnením výstavby okien atď. na južnej strane pozemku parc. č. X. správny orgán budúcu výstavbu Hotela B. – 2. etapa napádaným rozhodnutím nezákonne poprel a stavbu 2. etapy Hotela B. tak do budúca úplne vylúčil. Podľa názoru žalobcu je neprípustné, aby správny orgán jednému subjektu priznal väčšie a hodnotnejšie práva ako sú práva iného subjektu – žalobcu, keď jednému subjektu správny orgán stavbu povolil (a to na úkor susediacej stavby) a druhého stavbu de facto aj pro futuro odmietol, pričom táto zjavná disproporcia, ignorovanie základných práv žalobcu a rozhodnutie o uprednostnení jednej stavby pred druhou bez akéhokoľvek relevantného zdôvodnenia v napádanom rozhodnutí

je kľúčovým dôvodom nezákonnosti vydaného rozhodnutia, z ktorého dôvodu malo byť toto rozhodnutie súdom zrušené.

Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že sám prvostupňový správny orgán v rozhodnutí na str. 7 vyslovil názor, že v zmysle schváleného ÚP MPR musia byť na ul. P. realizované stavby stavané od hranice po hranicu pozemku tak, aby tvorili jednoliaty blok, avšak na strane druhej konštatoval, že vzhľadom na to, že podľa Mesta Žilina je jeho vlastný ÚP MPR nevhodný a správneho orgánu nevyhovuje, tak bude stavebné zámery posudzovať individuálne ad hoc. Správny orgán tak v podstate uviedol, že územný plán je obsolentný, a preto sa ním necíti viazaný, čo je podľa žalobcu neprípustné. Konajúci súd však po zaobstaraní si všetkých potrebných podkladov skonštatoval, že základná dokumentácia, podľa ktorej sa riadi výstavba MPR Žilina, neobsahuje také direktívum, na ktoré sa odvoláva žalobca vo svojej žalobe – konkrétne uzatvorenie bloku zástavby na P. ulici radovou zástavbou s plnými bočnými stenami. Správny orgán žalobcu tak zaviedol, keď tvrdil, že v zmysle schváleného ÚP MPR musia byť na ul. P. realizované stavby stavané od hranice po hranicu pozemku tak, aby tvorili jednoliaty blok, pričom táto skutočnosť nebola až do vydania napadnutého rozsudku sporná. Žalobca v dobrej viere spoliehajúc sa na uvedené, mal teda po celý čas za to, že súčasťou záväzného územného plánu Mesta Žiliny je i podmienka uzatvorenia bloku zástavby na P. ulici radovou zástavbou s plnými bočnými stenami a o tejto skutočnosti nemal dôvod pochybovať. Keďže však žalobca nedisponoval ÚP MPR (mal k dispozícii len kópiu časti územného plánu MPR zachytávajúcu práve ulP...P...P...P., z ktorej je úplne zrejmé, že ÚP počíta ako so zástavbou na parc...Č...Č...Č. K., X.X. tak aj X. K.), navrhol v žalobe, aby súd vykonal dôkaz – dožiadal od Mesta Žilina časť ÚP MPR týkajúcej sa zástavby na ul. P. tak, aby sa súd mohol oboznámiť s plánom výstavby na tejto ulici, teda, či je možné, aby bola realizovaná iba výstavba na pozemku parc. č. X. a X. K. alebo v zmysle ÚP má byť výstavba realizovaná tak na pozemku parc. č. X. K. ako aj na č. X. a X. K. tak, aby ani jeden z potencionálnych stavebníkov nebol v stavebnej činnosti protiprávne obmedzovaný. **Až na základe dožiadania súdu od Mesta Žilina a predloženia všetkých potrebných podkladov vplynulo, že záväzná dokumentácia neobsahuje také ustanovenie, ktoré by výstavbu na P. ulici podmieňovalo radovou zástavbou s plnými bočnými stenami.** Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že správne orgány v posudzovanej veci nepostupovali v súlade so základnými pravidlami správneho konania v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1, 2 a 5 správneho poriadku, ktoré citoval. Žalobca zdôraznil, že v dôsledku konania správneho orgánu nemohol v územnom konaní účinne obhajovať svoje práva a záujmy, najmä sa nemohol kvalifikovane vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť

svoje návrhy. Správny orgán neinformovaním žalobcu o uvedenej skutočnosti, porušil zásadu aktívnej súčinnosti účastníkov konania vychádzajúcu z koncepcie, že účastník konania je aktívnym činiteľom tohto procesu a nie iba pasívnym objektom činnosti správnych orgánov. Uviedol tiež, že rozhodnutím správneho orgánu boli porušené aj ustanovenia vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., podľa § 4 ods. 2 ktorej umiestnením stavby a jej užívaním nesmie byť zaťažené okolie nad prípustnú mieru a ohrozovaná bezpečnosť a plynulosť prevádzky na príľahlých pozemných komunikáciách. Umiestnenie stavby musí zodpovedať urbanistickému a architektonickému charakteru prostredia a požiadavkám na zachovanie pohody bývania. Citoval tiež ust. § 6 ods. 2 vyhlášky, podľa ktorého stavbu možno umiestniť na hranici pozemku, len ak jej umiestnením nebude trvalo obmedzené užívanie susedného pozemku na určený účel.

Podľa názoru žalobcu takto umiestnená stavba nezodpovedá urbanistickému a architektonickému charakteru prostredia, keďže pre danú lokalitu (o to viac, že s jedná o mestskú pamiatkovú rezerváciu), je charakteristické, že stavby tvoria jednoliaty blok. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj vyjadrenie Mestského úradu Žilina, Odbor hlavného architekta č. 29012/179/09/Kj z 26. októbra 2009, v ktorom je konštatované: „*vzhľadom na pripravovanú výstavbu polyfunkčného bytového domu „R. Č.“ (v súčasnosti územné konanie) na susednom pozemku parc. ..Č...Č...Č. a X. doporučujeme zosúladiť dispozičné riešenie s navrhovanou výstavbou tak, aby sa stavby navzájom neobmedzovali, ale vhodne dopĺňali v jednotnom bloku dostavby*“. Takto umiestnená stavba nielenže nezodpovedá urbanistickému a architektonickému charakteru prostredia, ale navyše aj trvalo obmedzuje užívanie susedného pozemku vo vlastníctve žalobcu, ktorý tak v dôsledku dotknutého rozhodnutia o umiestnení stavby natrvalo stratil akúkoľvek možnosť uskutočniť plánovanú výstavbu na svojom pozemku.

Vzhľadom na vyššie uvedené mal žalobca za to, že prvostupňový správny orgán ako príslušný stavebný úrad, nedostatočne posúdil návrh na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby z hľadiska jeho dôsledkov tak, ako to má na mysli ust. § 6 ods. 2 vyhlášky č. 532/2002 Z.z. a § 37 ods. 2 stavebného zákona. Z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového rozhodnutia, je v rozpore so zákonom, resp. negatívnym spôsobom zasahuje do práv a oprávnených záujmov žalobcu, žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/17/2010-251 zo dňa 8. novembra 2011 v zmysle § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

Žalobca si zároveň v rámci odvolania, v prípade svojho úspechu vo veci, uplatnil trovy prvostupňového ako aj druhostupňového konania, ktoré mu vznikli počas konania pred prvostupňovým ako aj odvolacím súdom, spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku, ako aj v trovách právneho zastúpenia vo výške 606,40 €, ktoré podrobne špecifikoval.

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Účastník konania R. I., s.r.o. vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 30. januára 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. 2009/01724/KRA zo dňa 9. októbra 2009 – ktorým ako odvolací orgán potvrdil prvostupňové rozhodnutie Mesta Žilina č. 4862/2009/Bo (D9908) z 18. júna 2009, ktorým rozhodlo o umiestnení stavby „Polyfunkčný bytový dom s názvom R. Č., vodovodná, kanalizačná, plynovodná a NN prípojka“ na pozemkoch parc. ..Č...Č...Č. a X.X., katastrálne územie Ž. tak, ako je zakreslené v situačnom výkrese, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť tohto rozhodnutia.

Z podkladov spisu je zrejmé, že argumentácia žalobcu uplatnená v rámci odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu, ako aj v rámci žaloby, je založená na nasledujúcich dôvodoch:

1. prvostupňové správne rozhodnutie (Mesta Žilina č. 4862/2009/Bo (D9908) z 18. júna 2009) bolo vydané **v rozpore s ustanovením § 47 ods. 5 správneho poriadku.**
2. disproporcia v priznaných právach správnym orgánom žalobcovi a stavebníkovi, resp. bezdôvodné a jednostranné obmedzenie práv žalobcu na úkor spoločnosti R. I., s.r.o.

V zmysle § 140 stavebného zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov – správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností (§ 3 ods. 1 správneho poriadku).

Podľa ust. § 47 ods. 5 správneho poriadku v písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko účastníkov konania. Rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a **podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby**. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť ďalšie náležitosti rozhodnutia.

S citovaného ustanovenia vyplýva, že podpis má zodpovedať menu, priezvisku a funkcii oprávnenej osoby.

V posudzovanej veci napadnuté prvostupňové rozhodnutie obsahuje úradnú pečiatku, meno, priezvisko a funkciu oprávnenej osoby – I.I.I., primátor mesta, avšak je nespornou skutočnosťou, že podpisujúcu osobu nie je možné identifikovať.

Za stavu, keď preskúmané rozhodnutie podpísala osoba, ktorú nie je možné identifikovať, pretože nikde v rozhodnutí sa neuvádza jej meno, priezvisko ani funkcia, sa odvolací súd stotožnil s názorom žalobcu, že takéto rozhodnutie je pre adresáta

predmetného rozhodnutia postihnuté deficitom zmätočnosti a nalomujúce jeho hodnovernosť. U žalobcu preto mohli vzniknúť odôvodnené pochybnosti o tom, kto vôbec vydal prvostupňové rozhodnutie. Doteraz totiž nie je zrejmé, či to bol primátor alebo iná v rozhodnutí nekonkretizovaná osoba. O to viac, že ide o rozhodnutie vydané v rámci výkonu prenesenej štátnej správy, v konaní ktorom je potrebné dôsledne posudzovať kompetencie starostu v zmysle zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov.

V preskúmvanej veci najvyšší súd dospel k záveru, že nedôslednou aplikáciou ustanovenia § 47 ods. 5 správneho poriadku bolo vo veci zistené závažné pochybenie majúce za následok nezákonnosť preskúmvaných rozhodnutí, t.j. rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Nakoľko najvyšší súd v konaní správneho orgánu zistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia je nutné konštatovať, že napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a ich postup nie je v súlade so zákonom. Z dôvodu, že uvedená vada sama o sebe má za následok nezákonnosť rozhodnutí, k ďalším námietkam žalobcu už najvyššiemu súdu neprináležalo prihliadnuť.

Z hore uvedených dôvodov odvolací súd zamietajúci prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom v zmysle § 250ja ods. 4 O.s.p. je viazaný právnym názorom súdu, pričom zároveň je povinný sa vysporiadať aj so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní.

Vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že *príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať* (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS 92/09).

Podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Záverom považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že doteraz vykonané dokazovanie pred správnymi orgánmi sa javí byť ako nedostatočné. Za účelom objektívneho zistenia skutkového stavu by bolo vhodné doplniť dokazovanie, a to predovšetkým vyžiadaním opätovného stanoviska Krajského pamiatkového úradu za účelom odstránenia existujúcich rozporov.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich zo sumy zaplatenej titulom súdnych poplatkov v sume **132 €** (za žalobu a odvolanie po 66 €) a z trov právneho zastúpenia žalobcu advokátom v prvostupňovom a odvolacom konaní v celkovej sume **606,40 €**.

Trovy právneho zastúpenia tvorí tarifná odmena vypočítaná podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „vyhláška“) za **2 úkony právnej služby** (príprava a prevzatie veci 12. novembra 2009, žaloba) vo výške **po 115,90 €** s paušálnou náhradou vo výške **6,95 € + 19% DPH** (46,66 €) a za **2 úkony právnej služby** (účasť na pojednávaní pred krajským súdom 8. novembra 2011, odvolanie vo veci samej) vo výške **123,50 €** s paušálnou náhradou vo výške **7,41 € + 20% DPH** (52,36 €). **Trovy právneho zastúpenia** predstavujú teda spolu sumu **606,40 €**.

Náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p.

V konaní neúspešnému účastníkovi konania R. I., s.r.o. odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 O.s.p. náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2013

JUDr. Jozef Hargaš, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Bartalská